

မြေခွေ

ရွှေချိန်ခွင်နှင့်စက်ကြည်ပါ

အုတ်၊ ပျဉ်၊ မြောက်
အထူးထုတ်

အခန်း(၁)

ဂေါ်သဇင်သို့မဟုတ် ဆောင်တော်ကူးပွင့်များကို ငေးကြည့်ရင်းက သက်ပြင်းအခါခါချနေမိ သော မိန်းကလေးနားသို့ ခြေသံ ဖွဖွနင်းပြီး လျှောက်လှမ်းလာသူကို ပန်းပွင့်ကြွေများက သတိပေး သည့်အလား လှုပ်လှုပ်ရှားရှားလေး ဖြစ်သွား၏။

‘သွဲ့ဖြူလေး’

ရုတ်တရက် ခန္ဓာကိုယ်လေး တုန်သွားသည် ။ နောက်သို့ ခေါင်းကိုအသာအယာ ငဲ့ကြည့်လိုက် သောအခါ သူ့နောက်တွင် ခူးလေးထောက်ကာ သူ့အား ကြည့်နေသော ငြိမ်းချမ်းအောင်ကို တွေ့လိုက် ရသည် ။

တဒဂ်လေး စိတ်ထဲမှာ ကြည်နူးသွား၏။

ဖျတ်ခနဲ အကြည့်က ရှုန်းလဲ့တောက်ပနေသည် ။ ချစ်သူကို တွေ့လိုက်ရသော မိန်းကလေး၏ မျက်လုံးအစုံသည် လွန်စွာတောက်ပ၍ လှလှနဲ့နေသဖြင့် ငြိမ်းချမ်းအောင်က မြတ်မြတ်နိုးနိုးလေး ငေးကြည့်ရင်း....

‘ဆောင်တော်ကူးပန်းပွင့်တွေကြား ထိုင်ပြီး ကဗျာတွေ စပ်နေသလား သွဲ့ဖြူရယ်’

‘ကဗျာစပ်ပြီး စိတ်ကူးယဉ်ရလောက်အောင် သွဲ့ဦးနှောက်တွေက ကြည်လင်မနေဘူး အောင် ’

သူ့ဘက်လှည့်လာသော မြားဦးကို ဘယ်လိုမှ ရှောင်မရဘဲ ရင်ဆိုင်ရမည့် အခြေအနေမို့ နှင်းသွဲ့ဖြူ စုပုံထားသော ဆော်တော်ကူးကြွလေးများကို လက်နှင့် အသာအယာ မွှေလိုက်၏။ မနက်ကပင် ပင်ယံထက်မှာ ဖွေးဖွေးလှုပ်မျှ ပွင့်လန်းနေခဲ့သော ဆောင်တော်ကူး ပန်းတို့ ကား ညနေဘက်တွင် ခူးပြီး လက်ကျန်ပန်းတို့ မှာ မြေပြင်ပေါ်သို့ ကြွေကျကုန်လေပြီ။

‘အောင်သွဲ့ဖြူဆီသို့ သုံးရက် တစ်ခေါက်လောက်တောင် မလာနိုင်တော့လို့ သွဲ့ဖြူ ဒီ ဆောင် တော်ကူးပင်အောက်မှာ စောင့်နေရတာကြာပြီ၊ အောင် မလာတာ တစ်ပတ်တောင် ရှိပြီပဲ အောင်ရယ်’

‘လုပ်ငန်းကိစ္စကြောင့်ပါ သွဲ့ဖြူ၊ အောင် သွဲ့ဖြူကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ သွဲ့ဖြူ အသိပါ’

မဲ့ပြီးလေးပြီးရင်းက သွဲ့ဖြူ ခေါင်းလေး ခါးရမ်းလိုက်သည်။

‘အောင်နဲ့ သွဲ့ဖြူဟာ အနုပညာချစ်သူ အနုပညာ သူငယ်ချင်းပါ အောင်ရယ်၊ ပြီးတော့ ဖေဖေရဲ့ ဘယ်လက်ရုံးနဲ့ ညာလက်ရုံးပဲ မဟုတ်လား၊ အခု ဖေဖေရဲ့ ညာလက်ရုံး ပြုတ်တော့မယ်လို့ ဖေဖေပြောတယ်၊ ဟုတ်လားဟင် အောင်’

ရှင်းလင်းသော ပြတ်သားသော အမေးဖြစ်သော်လည်း အောင့်ခေါင်းထဲ ရှုပ်ထွေးနောက်ကျိ သွားသည်။ ဤအမေးကို ငြိမ်းချမ်းအောင် မဖြေနိုင်၊ ဦးတေဇကို လေးစားဆဲ ချစ်ခင်ဆဲ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ဟောင်းနွမ်းအိုမင်းနေသော ဦးတေဇ၏ အနုပညာလမ်းဟောင်းကို စွန့်လွှတ်ချင်လာပြီး ခေတ်နှင့်အညီ တိုးတက်မှုကို ရယူရပေမည်။ ထို့ကြောင့် ဦးတေဇနှင့် ဆန့်ကျင်ရဦးမည်။

ဦးတေဇက နှင်းသွဲ့ဖြူ၏ ဖခင်ဖြစ်ပြီး ဆိုင်းဆရာ၊ စောင်းဆရာ၊ ပ

တ္တလားဆရာ၊ စန္ဒရားဆရာ၊ ဇာတ်ဆရာအဖြစ်ဖြင့် အနုပညာ ဆရာကြီး တစ်ဦးဖြစ်သည် ။ အနုပညာသည် မြောက်မြားစွာတို့ ကို မွေးထုတ်ပေး သူပင် ဖြစ်၏။ ငြိမ်းချမ်းအောင်နှင့် နှင်းသွဲ့ဖြူတို့ သည် လည်း ငယ်စဉ် ကတည်းက ဦးတေဇ လက်ထပ်သင်ပေးထားသော တပည့် ဖြစ်၏။ ထို့ အပြင် ဦးတေဇ လက်ထပ်သင်ပေးထားသော တပည့် ဖြစ်၏။ ထို့အပြင် သူတို့ နှစ်ဦးသည် လည်း တစ်တန်းတည်း အတူနေ သူငယ်ချင်းဖြစ်ပြီး အရွယ်ရောက်သောအခါ သူငယ်ချင်း အချစ်ထက် ပိုက်ကဲ လာပြီး ချစ် သူဘဝသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြသည် ။

‘ဘဘကို အောင် အမြဲ သတိရနေပါတယ်၊ ညအိပ်ရာဝင်တိုင်း ရှိခိုးပါ တယ် သွဲ့ဖြူ’

‘ဪ... တော်သေးတာပေါ့လေ၊ ဒါဖြင့်ရင် ဖေဖေတောင်းတဲ့ အကူ အညီကို ပေးမလား ဟင်’

ရင်ထဲ၌ ဒိန်းခနဲ မြည်ဟည်းသွားသည် ။ အခုတလော ဦးတေဇ လုပ် ခိုင်းသမျှကို မဆောင်ရွက် နိုင်ဘဲ ငြင်းငယ်ခဲ့ရသည် က များ နေသောကြောင့် ဒီတစ်ခါတော့ ကြိုးစားဆောင်ရွက်ပေးမည်ဟု ရင်ထဲမှာ တိတ်တခိုး ကတိပေးလိုက်သည် ။

‘တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့ တန်ဆောင် တိုင်ပွဲမှာ တက္ကသိုလ် အနုပညာအသင်းက ဖေဖေကို ဖျော်ဖြေဖို့ ဖိတ် ထားတယ်၊ အဲဒါ နှင်းသွဲ့ဖြူတို့ ညီအစ်မရယ်၊ ဖေဖေရယ် ဖျော်ဖြေရမှာ ၊ အောင် လိုက်ခဲ့ရမယ်နော်’

‘ဟင်... ဒုက္ခပါပဲ’

ငြိမ်းချမ်းအောင်ရင်ထဲ ဟာသွားသည် ။ ထို့ကြောင့် ဆံပင်လေးများကို စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ ထိုးဖလိုက်ပြီး....

‘ဒုက္ခပါပဲ၊ တန်ဆောင်တိုင် သုံးညစလုံး ကိုယ်မအားဘူး သွဲ့ဖြူရယ်၊ ကိုယ်တို့ အဖွဲ့က ရာပြည့်ကွင်း ဝင်ရမယ်’

ရုတ်တရက် နှင်းသွဲ့ဖြူ မျက်လုံးလေး တောက်ပသွားသည်။ ငြိမ်းချမ်းအောင်က နှင်းသွဲ့ဖြူ မျက်နှာကို မကြည့်သောကြောင့် အခြားတစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလွှဲနေလိုက်သည်။

‘ဒီအဖွဲ့ထဲက ခုထိ မထွက်သေးဘူးလား၊ အဲဒီအဖွဲ့က အနုပညာကို ခုတုံးလုပ်ပြီး စီးပွားရှာ နေတာပါလို့ ခဏ ခဏ သတိပေးထားသားပဲ၊ အောင် ဖေဖေစကားကို နားမထောင်ဘူး၊ သွဲ့ဖြူ စကားကိုလည်း နားမထောင်ဘူး’

နှင်းသွဲ့ဖြူ၏ မျက်လုံးအိမ်တွင်းမှ မျက်ရည်စများ ရစ်ဝဲ၍ လာလေသည်။ ငြိမ်းချမ်းအောင်က နှင်းသွဲ့ဖြူက မကြည့်မိအောင် သတိထားနေရာမှ အမှတ်မထင် စံပယ်ပန်းလေးတစ်ပွင့်ကို ခူးခြွေ လိုက်မိသည်။ နှင်းသွဲ့ဖြူက ငြိမ်းချမ်းအောင်၏ လက်မောင်းလေးကို သူ့လက်ချောင်း သွယ်သွယ် လေးနှင့် ဆုပ်ကိုင်လိုက်ရင်းက...

‘အောင်ရယ်... ဒီတစ်ခါတော့ အောင် ပွဲတွေကို ဖျက်လိုက်ပါနော် အောင်၊ ဖေဖေကလေ အောင် လာမယ်လို့ သိပ်မျှော်လင့်နေတာ’

‘သွဲ့ဖြူရယ် စောစောက ကြိုပြောရင် ဖြစ်ပါတယ်၊ အခု အောင်တို့ အားလုံး စီစဉ်ပြီးနေပြီ၊ စာချုပ်တောင် ချုပ်ထားကြတာ၊ စရံငွေတောင် ကြိုချေပြီးနေပြီ’

‘ငြိမ်းချမ်းအောင်၏ ဆင်ခြေကို လုံးဝ နားမထောင်တော့ဘဲ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ကော ချစ်သူမျက်နှာကို စူးစူးကြည့်ရင်းက...

‘အောင်... လုံးဝ မပြောင်းနိုင်တော့ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား’

ငြိမ်းချမ်းအောင်က ပင့်သက်ကလေးချလိုက်ရင်း တစ်စုံတစ်ခုပြောရန် နှင်းသွဲ့ဖြူအား မော့ကြည့်လိုက်သည်။ နှင်းသွဲ့ဖြူက ရစ်ဝိုင်းလာသော မျက်ရည်စများကို ထိန်းချုပ်ထားရင်းက အောက်နှုတ်ခမ်းကို ခပ်တင်းတင်းလေး ဖိကိုက်ထားသည် ကို တွေ့ရ၍ ငြိမ်းချမ်းအောင်ရင်ထဲ စိုးထိတ်သွားသည်။ အမျက်ဒေါသမရှိသော ချစ်သူနှင်းသွဲ့ဖြူ၏ ဒေါသကို သူ့အလွန်စိုးရိမ်မိသည်။

‘သွဲ့ဖြူရယ်... အောင် တောင်းပန်ပါတယ်၊ အောင်သူတို့ ဆီက ငွေတွေ ကြိုယူထားလို့ ပါ သွဲ့ဖြူရယ်၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ နော်’

‘ဪ... သွဲ့ဖြူတို့ က ငွေမပေးနိုင်လို့ ပေါ့နော်၊ အောင့်ဘဝမှာ ငွေထက် ဘာမှ အရေးမကြီး တော့ဘူးလားဟင်၊ အောင် ငွေကိုသိပ်မက်နေသလားဟင်၊ သွဲ့ဖြူဟာ ငွေနဲ့ ယှဉ်ရင် အောင့်အတွက် မြူမှုန်ကလေးဖြစ်သွားပြီလား အောင်’

‘သွဲ့ဖြူ... သွဲ့ဖြူ’

နှင်းသွဲ့ဖြူ ချာခနဲ လှည့်ပြေးသွားသည်။ ငြိမ်းချမ်းအောင် ကမန်းကတန်းထကာ ခေါ်သော် လည်း ဖြူ လှည့်မကြည့်တော့ပေ။ သူ့အိပ်ခန်းထဲ ဝင်ကာ တံခါးပိတ်လိုက်၏။

အိပ်ခန်းအပြင်ဘက်မှ နေ၍ တံခါးကို ခေါက်နေသော်လည်း နှင်းသွဲ့ဖြူ မဖွင့်ပေးတော့ပေ။ ချစ်သူအတွက် ဝမ်းနည်းစွာ ငိုရှိုက်ရင်းက ဖခင် ဦးတေဇ၏ စကားကို ကြားယောင်လာမိသည်။

‘သူ အောက်ခြေလွတ်နေပြီ သမီး၊ ဒီလို စိတ်မခိုင်ဘဲ သူများ ဆွယ်တိုင်းပါတဲ့ ယောက်ျားမျိုး ကို အားမကိုးထိုက်ဘူး၊ မပေါင်းသင်းအပ်ဘူး သမီးရယ်’

ချစ်သူနှင့်အတူ အနုပညာလောကထဲသို့ တိုးဝင်တော့မည်ဟု အားခဲထားသော နှင်းသွဲ့ဖြူ စိတ်ကူးယဉ်အိမ်လေး ပြိုကွဲပျက်စီးသွားလေပြီ။ ဖခင်ကိုယ်တိုင်က တပည့်ရင်းအပေါ်တွင် ယုံကြည် စိတ် မရှိတော့သည်ကို နှင်းသွဲ့ဖြူ စိတ်ထိခိုက်မိ၏။

ယခု မိမိကိုယ်တိုင်လည်း ငြိမ်းချမ်းအောင်ကို မယုံကြည်နိုင်တော့။

ဟိုယခင်က ငြိမ်းချမ်းအောင်သည် ချစ်သူနှင်းသွဲ့ဖြူအား ချစ်တတ်လွန်းသည် ။ ပန်းကလေး ကဲ့သို့ ယုယကြင်နာတတ်၏။ နှင်းသွဲ့ဖြူ၏ မျက်ရည်ကိုမဆိုထားနှင့် နှင်းသွဲ့ဖြူ မျက်နှာညို သည် ကိုပင် မကြည့်ရက်သူပင် ဖြစ်ပါသည် ။

ခုတော့ ခေတ်၏ အနုပညာရေစီးကြောင်းတွင် လျင်မြန်သောအဟုန်နှင့် လိုက်ပါနေသည့် ချစ်သူကို နှင်းသွဲ့ဖြူလိုက်မမီတော့ပေ။ အေးချမ်းညင်သာစွာ စီးဆင်းနေသော ယဉ်ကျေးမှု အနုပညာ သည် ဦးတေဇနှင့် နှင်းသွဲ့ဖြူတို့ သားအဖကို လက်တွဲဖြုတ်ခဲ့လေပြီ။

ငြိမ်းချမ်းအောင် ဝင်ကနေသော ဇာတ်သဘင်ကို နှင်းသွဲ့ဖြူ ကြည့်ဖူးသည် ။ အနောက်တိုင်း ကဟန်များက လွန်ကဲနေ၏။ ခေတ်ပေါ်သီချင်းနှင့် အနောက်တိုင်း ဘဲလေးအကကို အသားပေး ထားသည် ။ အဝတ်ကို ထည်လဲဝတ်နေကြ၏။ စည်းဘောင်မရှိ။ ဝတ်ချင်သလို ဝတ်ကြသည် ။ တစ်ခါတစ်ရံ မင်းသမီးက ဘောင်းဘီတိုလေးဝတ်ကာ သီချင်းဆိုရင်း ကြိုးခုန်နေသည် ။ အသံကုန် ဟစ်ကာ စည်းမရှိ ဝါးမရှိသော သီချင်းများကို နှင်းသွဲ့ဖြူ ကြား၍ မရနိုင်။

သို့သော် သွားတက်လေးနှင့် ပါးချိုင့်လေးများ ပါသည့် ငြိမ်းချမ်းအောင်သည် ဆယ်ကျော် သက်များ ၏ ပါးစပ်ဖျား၌ ရေပန်းစား လာလေ၏။ အစကတော့ ခဏတစ်ဖြုတ် ဝင်ကူညီတာပါဟု ပြောရင်း ကျော်

ကြားမှု၊ အောင်မြင်မှု ဝဲဂယက်ထဲမှ ငြိမ်းချမ်းအောင် အလွတ်ရုန်း၍ မရတော့ပေ။

တကယ်တော့ ဦးတေဇရည်မှန်းထားသည် က ဦးတေဇ ထိန်းချုပ်ထားသော ဆောင်းနှင်းဖြူ ကို ငြိမ်းချမ်းအောင်နှင့် နှင်းသွဲ့ဖြူက ဦးစီးစေချင်သည် ။ နှင်းသွဲ့ဖြူသည် ဖခင် သံယောဇဉ်နှင့် ညီမငယ် သံယောဇဉ်ကြောင့် ဇာတ်အဖွဲ့သွားတိုင်း မလိုက်နိုင်ပေ။ သို့သော် ဆောင်းနှင်းဖြူသည် ဦးတေဇ၏ တပည့်ရင်းနှစ်ဦး၏ လက်ထဲတွင် အောင်မြင်စွာဖြင့် အနုပညာခရီး ကို ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် လျှောက်လာခဲ့၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ နှင်းသွဲ့ဖြူသည် ချစ်သူနှင့်အတူ မခွဲမခွာဘဲ လက်တွဲလို၏။ သို့သော်...

"မမသွဲ့ မမသွဲ့ ဖေဖေ ပြန် လာပြီ"

တံခါးခေါက်ကာ သတိပေးလိုက်သော ညီမ စိမ်းလဲ့ရည်အသံကြောင့် နှင်းသွဲ့ဖြူသည် ကမန်းကတန်း မျက်ရည်များကို ပွတ်သပ်ဖယ်ရှားလိုက်ပြီး တံခါးကို ဖွင့်လိုက်၏။

ဆိုက်ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသော ဖခင်ကြီးအား စိမ်းလဲ့ရည်က တွဲလာသဖြင့် နှင်းသွဲ့ဖြူက ကမန်းကတန်း အိမ်ပေါ်မှ ပြေးဆင်း လာပြီး ဖခင်အား တစ်ဖက်မှ ဝင်တွဲလိုက်သည် ။

‘ဖေဖေက နောက်ကျလိုက်တာ’

‘အေးကွယ်... မောင်တင်စိုးတို့ က သူတို့ ကားနဲ့ လိုက်ပို့မလို့ စောင့်ခဲ့င်းထားတာ၊ ထွက်လာခါနီးမှ ကားပျက်နေလို့ သူတို့ ပြင်ပြီးအောင်အထိ စောင့်ရင်း စောင့်ရင်းနဲ့ နောက်ကျသွား တာ၊ ခုထိ ကားကမကောင်းသေးဘူးကွယ်’

‘ဖေဖေ ခဏနားပြီးရင် ထမင်းစားမယ်နော်’

နှင်းသွဲ့ဖြူက ဖခင်အား ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ခေတ္တအနား ယူစေပြီး ရေနွေး ပန်းကန်ကလေးကို အနားတိုးပေးလိုက်ရင်း ဓာတ်ဘူး ထဲမှ ရေနွေးကို ငှဲ့ပေးလိုက်၏။

‘မောင်တင်စိုးတို့ လင်မယားက အတင်း ထမင်းကျွေးတာနဲ့ စားခဲ့တယ် သမီးရယ်’

‘ဟင်... ဖေဖေကတော့ လုပ်ပြီ၊ သမီးတို့ ကတော့ ဖေဖေအကြိုက် ငါးအူဟင်းချက်ထားလို့ မျှော်နေတာ’

‘ဟုတ်လား... ထားလိုက်ကွယ်၊ ညကျတော့ တစ်ထပ်စားတာပေါ့၊ ဒါမှ မဟုတ် နွေးထား လိုက်ကွယ်၊ မနက်ကျမှ စားတော့ပေါ့’

ဦးတေဇက သမီးနှစ်ယောက်အား ပြေရာပြေကြောင်း ပြောလိုက်ပြီး ရေနွေးခွက်ကို ကောက်ကိုင်ကာ တဖူးဖူးနှင့် မှုတ်သောက်လိုက်၏။

‘ဒါဆို... မမသွဲ့တို့ ထမင်းစားကြရအောင်’

ညီအစ်မနှစ်ယောက်သည် အိမ်နောက်ဘက် မီးဖိုချောင်ထဲမှ စားပွဲဝိုင်းလေးပေါ်တွင် အသင့်ပြင်ထားသော ထမင်းဝိုင်းလေးပေါ်တွင် အသင့်ပြင်ထားသော ထမင်းဝိုင်းလေးမှာ ဝင်ထိုင် လိုက်ကြ၏။ ခဏအကြာ အိမ်ရှေ့ခန်းမှ ပတ္တလားသံလေး လွင့်ပြန် လာလေသည် ။

‘ဟင်... ဖေဖေကလည်း အခုပဲ အပြင်က ပြန် လာပြီးတော့...’

စိမ်းလဲ့ရည်က နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့ပြီး ဖခင်အား အပြစ်တင်လိုက်သည်ကို နှင်းသွဲ့ဖြူက ပြီးလိုက်ရင်း...

‘အဲဒါ ကိုတင်စိုးတို့ ဆီက တစ်ခုခု အကြောင်းအရာရခဲ့လို့ သိချင်းစ

ပ်တာ ဖြစ်ရမယ် နေပါစေ လေ၊ ဖေဖေ စိတ်ချမ်းသာသလို နေပါစေ၊ ညီ
မလေး ဟင်းထည့်စားလေ၊ ငါးပိတွေနဲ့ ငရုတ်သီးတွေပဲ တအားစားမနေ
နဲ့ ဦး၊ တော်ကြာ ဗိုက်နာနေဦးမယ်’

နှင်းသွဲ့ဖြူက တစ်ဦးတည်းသော ညီမလေးအား အစား စားသည် က
အစ ဂရုစိုက်တတ်သည် ။ ရတောင့်ရခဲ ငါးအူဟင်းကို ဖခင်ကြီးအတွက်
တစ်ခွက်ဦးချပြီး ကျန်သည့်ဟင်းကို သူ့ကိုယ်တိုင် လျှော့စားကာ ညီမ
လေးအား အတင်းထည့်ပေးနေ၏။

‘ခုနက ကိုကိုအောင်နဲ့ ဘာဖြစ်တာလဲ မမသွဲ့’

‘ရှုး... ဖေဖေ ကြားသွားပါ့မယ်၊ သူ့ကို မမသွဲ့ မုန်းလိုက်ပြီ၊
သူ့အကြောင်း မပြောပါနဲ့ ကွယ်၊ ထမင်းစားပျက်တယ်’

နှင်းသွဲ့ဖြူသည် ညီမရှေ့၌ နှလုံးသား မာကျောဟန်၊ အချစ်ရေးကို စိ
တ်မဝင်စားဟန် ပြလိုက်သည် ။ ကိုးတန်းကျောင်းသူလေး၏ စိတ်တွင်
အချစ်ရေးနှင့်ပတ်သက်၍ မတွေးတော စေချင်ပေ။

ညီမငယ် စိမ်းလဲ့ရည်၏ အတွေးကို သန့်ရှင်းစေချင်သည် ။ နူးညံ့စေ
ချင်သည် ။

‘ညီမလေး ဟင်းရည်ပူပူလေး မှုတ်သောက်လေ၊ မိုးအေးအေးမှာ ဟ
င်းခါးပူပူလေး သောက်ရတာ ကောင်းတယ်’

‘နှင်းသွဲ့ဖြူ၏ အေးစက်စက် အမူအရာကိုကြည့်ပြီး စိမ်းလဲ့ရည် အံ့
ဩမိသည် ။ စိမ်းလဲ့ရည် တွေးထင်ထားသောအချစ်သည် ဤသို့မဟုတ်။
ဝတ္ထုထဲ ရုပ်ရှင်ထဲ ဖတ်ဖူးကြည့်ဖူးသော အချစ်ကား၊ ပူဆွေးလွန်းသည် ။
နွမ်းလျလွန်းသည် ။ ယခု မိမိအစ်မ အချစ်ဦးအပေါ်၌ ဆက်ဆံရာတွင်
အေးစက် တည်ငြိမ်သည် သာမက အချစ်ဦး၏ စွန့်လွှတ်မှုဒဏ်ကိုလည်း

တည်ငြိမ်စွာ ခံနိုင်ခဲ့၏။

မမသွဲ့ဟာ ကိုကိုအောင့်ကို တကယ်ချစ်ရဲ့ လား ဟူသော အတွေး
လေးက စိမ်းလဲ့ရည်ရင်ထဲ ခိုဝင်သွားသည် ။

‘နှင်းသွဲ့ဖြူရေ ဘဘအတွက် ဖုန်းလာနေတယ် ညီမရေ’

တစ်ဖက်အိမ်မှ လှမ်းအော်လိုက် ၍ နှင်းသွဲ့ဖြူက အိမ်ရှေ့သို့
မျှော်ကြည့်ရင်း....

‘ဖေဖေ... ဖုန်းလာတယ်တဲ့ ’

လှမ်းပြောလိုက်သည့်တိုင် ဖခင်က မကြားဘဲ သူ၏ ပတ္တလားသံထဲ
တွင် သာ နစ်မြုပ်နေ၏။ ထိုအခါ နှင်းသွဲ့ဖြူက စားလက်စ ထမင်းဝိုင်းမှ
ထကာ လက်ဆေးလိုက်ပြီး လက်သုတ်ပဝါကို ဆွဲ၍ အိမ်နောက်ဘက်က
မူ တစ်ဖက်ခြံသို့ ကူးလာခဲ့သည် ၏။

ဖခင်သည် သီချင်းစပ်ပြီး ဂီတဈာန်ဝင်လျှင် ဘာသံမှ ကြားနိုင်လိမ့်မ
ည် မဟုတ်ပေ။

‘ဘဘနဲ့ တွေ့ချင်လို့ တဲ့ ’

‘ဖေဖေ သီချင်းစပ်နေတယ် မမခိုင်၊ နှင်းသွဲ့ဖြူပဲ ပြောလိုက်ပါ့မယ်’

‘ဦးတေဇအကြောင်းသိသော ဒေါ်မမခိုင်က ဘာမျှမပြောတော့ပေ။

‘အမိနဲ့ရှိပါရှင်၊ ကျွန်မ ဦးတေဇရဲ့ သမီးကြီး နှင်းသွဲ့ဖြူပါ။ ဖေဖေ မ
အားလို့ ပြောစရာရှိရင် ကျွန်မကို ပြောပါလားရှင်’

နှင်းသွဲ့ဖြူ၏ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သော ဟန်လေးကို ဒေါ်မမခိုင်က ခေ
တ္တ ငေးမောနေမိသည် ။ နှင်းသွဲ့ဖြူသည် ဖခင်ကဲ့သို့ နူးညံ့သိမ်မွေ့သူ ဖြ
စ်၏။ သူ၏ လှုပ်ရှားမှုဟန်လေးသည် သိမ်မွေ့လွန်း သောကြောင့် မိန်းမ

သား အချင်းချင်းပင် ငေးရသည် ။ သူ၏ တစ်ဦးတည်းသော ချစ်ညီမ
လေး စိမ်းလဲ့ရည်ကိုလည်း အစ်မကြီးပီပီ ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်းရှိ၏။
အစ်မကြီး အမိအရာ ပီသလှပါသည် ။

‘အမယ်လေး မမခိုင်ရယ်၊ သူက ဖေဖေကို မတွေ့လို့ မကျေနပ်တာ
လား၊ သူ့နဂိုက ကျောင်းဆရာလေသံပါလားတော့ မသိဘူး၊
ပြတ်ပြတ်ကြီးပြောနေတာ၊ နှင်းသွဲ့ဖြူဖြင့် နားထောင်ရ တာ
တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ ကထိက ဦးနိုင်သူတဲ့ ’

ဖုန်းစကားပြောပြီးသော နှင်းသွဲ့ဖြူက ရယ်ဟန်လေးစွက်ကာ ပြော
လိုက်သဖြင့် ဒေါ်မမခိုင် က အလိုလို ပြုံးသွား၏။

‘ကျောင်းဆရာတွေက ဒီအတိုင်းပဲ နှင်းသွဲ့ဖြူရေ၊ လူတိုင်းလူတိုင်းကို
သူတို့ တပည့်တွေလိုပဲ မြင်နေတာ’

‘ဟင်... ဟုတ်ပါရဲ့ နော်၊ ကဲ... သွားဦးမယ်နော် မမခိုင်၊ ဖြူ ထမင်း
စားနေတာ၊ ဖုန်းလာ တယ်ဆိုလို့ ကမန်းကတန်းထလာတာ’

နှင်းသွဲ့ဖြူက ညင်သာစွာ ခြေလှမ်းလေးဖြင့် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားသ
ည် ။ မမခိုင်က နှင်းသွဲ့ဖြူ၏ နောက်ကျောကို ငေးမောကြည့်ရင်းက ပင့်
သက်အခါခါ ချမိသည် ။ နှင်းသွဲ့ဖြူတို့ သားအဖသည်
အနုပညာရေစီးကြောင်း၌ တဖြည်းဖြည်း တရွေ့ရွေ့နှင့်
ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ ရုန်းကန် နေရသည် ကို အိမ်နီးချင်းပီပီ နားလည်သည်
။ ထို့ကြောင့် နှင်းသွဲ့ဖြူတို့ သားအဖကို တင့်တင့် တယ်တယ်နှင့် အေးချ
မ်းစွာနေရသည် ကို မြင်လို၏။

နှင်းသွဲ့ဖြူသည် တစ်ခြံမှ ထွက် လာပြီး မိမိတို့ အိမ်နောက်ဘက် ခဝဲ
စင်လေးနား ဖြတ်လာရင်း ခဝဲသီးသီးနေသည် ကို သဘောကျစွာ တစ်ချ
က်လှမ်းကြည့်လိုက်သေးသည် ။

‘မမသွဲ့ တယ်လီဖုန်းဆက်နေတာ ကြာလိုက်တာ’

‘ဪ... ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်ပါကွယ်၊ ညီမလေး ထမင်း တော်ပြီလား’

‘ဟုတ်ကဲ့... မမရဲ့ ၊ ထမင်းတွေ ပွကုန်မှာ စိုးလို့ ညီမလေး စားလိုက်ပြီ၊ မမ အသစ်ထပ် စားလေ’

‘အင်းလေ... ထည့်စားတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ စားချင်တော့ဘူး ကွယ်၊ တော်ကြာ ဖေဖေ စားမှ ထပ်စားတာပေါ့’

ညီအစ်မနှစ်ယောက် ထမင်းပွဲကို အတူတူ သိမ်းလိုက်သည် ။ စိမ်းလဲ့ ရည်က ရေကပြင်တွင် ပန်းကန်ဆေးနေစဉ် နှင်းသွဲ့ဖြူက ထမင်းစားပွဲဝိုင်းကို သိမ်းပြီး အိုးခွက်များကို နေရာတကျ ဖြစ်အောင် စီနေ၏။

‘သမီးကြီးရေ၊ ထမင်းစားပြီးရင် ဖေဖေဆီ ခဏလာပါဦးကွယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့... ပြီးပါပြီ ဖေဖေ’

ကမန်းကတန်း လက်သုတ်လိုက်ပြီး ဖခင်ရှိရာ စာကြည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည် ။ ဦးတေဇသည် ဂီတအနုပညာပစ္စည်းများ နှင့် ပတ်သက်၍ သီးသန့်အခန်းထဲတွင် ထားထားသည် ။ ထိုအခန်းထဲတွင် ဂီတနှင့်ပတ်သက်၍ စာအုပ်များ ၊ ရှေးဝတ္ထုများ စွာတို့ ရှိ၏။ ဖခင်သည် ဤအခန်းလေးကို လွန်စွာ နှစ်သက်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ နေ့လယ်ခင်းတွင် ဤအခန်းထဲ၌ သာ အနားယူအိပ်စက်တတ်သည် ။

‘သမီး... ဒီစောင်းလေးကို ကြည့်လိုက်စမ်း’

အစဉ်အမြဲ မြင်တွေ့နေကျ ဖခင်၏ စောင်းအိုလေးကို နှင်းသွဲ့ဖြူ ကြည့်မိသည် ။ ဖခင်က စောင်းအိုကလေးကို ကလေးငယ်တစ်ဦးကဲ့သို့ တ

ယုတယ ပွေ့လိုက်ပြီး အဝတ်လေးနှင့် ပွတ်သပ်ရင်း က...

‘မောင်တင်စိုးက စောင်းအသစ် ဝယ်ချင်လို့ ဆိုပြီး နေ့လယ်က ဖေဖေတို့ စောင်းလိုက် ဝယ်ကြတာ၊ ဒီလိုလက်ရာမျိုးကို လုံးဝမတွေ့ဘူး၊ ခုခေတ်မှာ ဒီလိုသင်္ဃေခွေ လက်ရုံးမျိုး လုပ်နိုင်တဲ့ လူ ရှားတယ်ကွယ်၊ သမီး မေမေဆို အဲဒီလက်ရုံးကလေးကို ပါးပြင်နဲ့ ပွတ်နေပြီး သိပ်မြတ်နိုးရှာတာ’

စောင်း၏ လက်ရုံးသည် သင်္ဃေခွေလေးကဲ့သို့ ကွေးညွတ်လိမ်ခွေနေ၏။ ကောင်းမွန်သော သမင်ရေပါးလေးက ယနေ့အထိ ပိုးတောက်ခြင်းမရှိခဲ့ပေ။ အနီရောင်ပန်းဖွားဖွားလေးများက လက်ရုံးအောက်တွင် ဖားဖားလျားလျားကျနေသည် မှာ လွန်စွာကြည့်ကောင်းလှသည် ။ အသေးစိတ် ကနုတ်ပန်းခြယ်ကာ မှန်စီရွှေချထားသည့် စောင်းအိုလေးသည် ဖခင်ကြီး၏ အသက်ထက်ကြီး ကြောင်း မကြာခဏပြောဖူးသည် ။ ထိုစောင်းအိုလေးသည် နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကြာမြင့်နေပြီ ဖြစ် ကြောင်း မကြာခဏပြောကာ ဂုဏ်ယူသည် ။

ဦးတေဇသည် စောင်းလေးကိုကိုင်ရင်း အားမလိုအားရဟန်နှင့် စောင်းပိုးကြိုးလေးကို တို့ ထိတို့ ထိနှင့် ကစားရန် အသံညှိလိုက်၏။ သံဖျားမှ အထက်အဆုံး ဒုန်းကြီးအထိ အသံညှိရင်းက ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်ကာ ...

‘ဪ... သမီးရေ ငြိမ်းချမ်းအောင် လာသေးသလားကွယ်၊ သူ့ကို ဟိုအဖွဲ့က ကားတစ်စီးတောင် ပေးထားတယ်ဆိုပဲ၊ ဖေဖေတို့ အဖွဲ့ကတော့ ဘယ်ပေးနိုင်မလဲကွယ်၊ သူက မောင်တင်စိုးတို့ ကို မခန့်လေးစားပြောသွားတယ်ဆိုလို့၊ အင်း... ဒီသူငယ်ကတော့ ခက်ပါတယ် ကွယ်’

ရင်ထဲမှာ စူးခနဲနာကျင်သွားသော်လည်း ဖခင်နှင့် ညီမငယ်ရှေ့တွင်

ကြိုးစားပြီးလိုက်ရင်း ...’

‘ခုနပ် လာသွားပါတယ် ဖေဖေ၊ သမီးလည်း သူနဲ့ စကားများ ပြီး သူ့ကို ဘယ်တော့မှ အိမ်မလာဖို့ ပြောလိုက်ပါတယ်...’

ဦးတေဇက နှင်းသွဲ့ဖြူ၏ မျက်နှာကို စူးစူးကြည့်လိုက်ရင်းက သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ချလိုက် သည် ။

‘သမီးရယ်... တကယ်တော့၊ သူ့ဘက်က ပြောင်းလွဲလာလိမ့်မယ်လို့ ဖေဖေ ဘယ်တုန်းကမှ မမျှော်လင့်ခဲ့ဘူး၊ ဒါကြောင့်လည်း ဖေဖေ သိပ်မြဲ တံနိုးတဲ့ စောင်းလေးကိုတောင် သူ့ကို လက်ဆောင် ပေးခဲ့သေးတာပဲ၊ အခုတော့ကွယ်၊ ဒီကလေးသိပ်ပြောင်းလွဲသွားတယ်၊ သူ့ဆရာမောင်တင်စိုးကို လည်း မခန့်လေးစား ပြောတာပဲ၊ ဖေဖေတို့ ကိုလည်း တစ်နေ့ ဒီလိုလုပ်ရင် ဖေဖေက သတ်မိမလားဘဲ၊ သမီး သမီးရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ချစ်သူအတွက် ကြေကွဲနေပေမယ့်၊ သစ္စာမရှိတဲ့ လူ တစ်ယောက်အနေနဲ့ နာနာကြည်းကြည်း မုန်းပစ်စမ်းပါ သမီးလေးရယ်’

နှင်းသွဲ့ဖြူက အောက်နှုတ်ခမ်းလေးကို မကိုက်မိအောင် သတိထားပြီး သူ့နှုတ်ခမ်းလေးကို လျှာနှင့် သွင်သွင်လျှက်ရင်းက...

‘စိတ်ချပါ ဖေဖေ၊ သမီး ကြိုးစားပြီး မုန်းမေ့ပစ်ပါ့မယ်’

နှုတ်ခမ်းတွင် အပြုံးလေးတင်ထားလိုက်၏။ အချစ်အတွက် ပူပင်သောက ရောက်နေသည် ကို ညီမငယ်နှင့် ဖခင်အား မသိစေချင်။ နှလုံးသားရေးရာထက် ဘဝကို ဦးစားပေးပြီး မိဘစကားကို နားထောင်သော သမီးကြီးအဖြစ်ဖြင့် ညီမငယ်အား နမူနာ ပြရပေမည်။

‘ဖေဖေ၊ အစ်ကိုတင်စိုးတို့ က ဘာပြဇာတ်တွေ ရေးနေသလဲဟင်’

သိသိသာသာ စကားလမ်းကြောင်း လွှဲလိုက်၏။

သူတို့ လည်း ထွင်ရှာပါတယ်။ သမီးကို ဖတ်ဖို့ တောင် ပေးလိုက်သေးတယ်။ ဟိုတစ်ခါ သမီးဝိုင်းရေးပေးတယ် ဆိုလားပဲ’

‘ဪ... ဟုတ်လား၊ သမီးကိုရေးခိုင်းလို့ ရေးပေးလိုက်သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ သမီးက ဇာတ်အကြောင်း သိပ်နားမလည်လို့ ကျောရိုးလောက်ပဲ ရေးပေးတာပါ။ အခန်းကွက်တွေတော့ အစ်ကို တင်စိုးတို့ ကပဲ ကြည့်ထည့်ပေးရမှာ ပေါ့’

‘သမီးက အရေးအသားမဆိုးဘူး၊ နောင် စိတ်ကူးရရင် ရေးပေးပါကွယ်၊ ရေးနိုင်လေး ကောင်းတာပေါ့၊ သူတို့ နည်းနည်းပဲ ပြင်ရတယ်၊ ဒီမှာ ဖတ်ကြည့်လေ’

နှင်းသွဲ့ဖြူ ပျော်သွားသည် ။ မျက်လုံးလေး တဖျပ်ဖျပ်တောက်ပလာပြီး အနုပညာ ဈာန်ဝင် စား လာလေ၏။ လောလောဆယ်ဆယ် သူ့ခေါင်းထဲ၌ အားလုံးကို မေ့ပျောက်လိုက်နိုင်သည် ။ သူရေးပေးသော ဇာတ်အား အသုံးပြုရသည် ကို သိရသောအခါ ရင်ထဲမှာ နွေးသွား၏။

‘သမီးနောက်မှ ပဲ ဖတ်ပါတော့မယ်၊ အခု လောလောဆယ်ဆယ် ဖေဖေစပ်နေတဲ့ သီချင်းမှာ သမီးဝိုင်းကူပေးမယ် နော်’

‘အေး ... အေး၊ အကောင်းဆုံးပဲပေါ့ သမီးရယ်’

‘ညီမလေးရေ ဖေဖေကို ဆေးတိုက်လိုက်ပါဦး’

‘ဟုတ်ကဲ့ မမသွဲ့’

ခဏအကြာတွင် ဦးတေဇ၏ အိမ်ထဲ၌ ဂီတသံစဉ်လေးများ မြူးလွင့်လာလေ၏။ စိမ်းလဲ့ရည် ၏ စာကျက်သံကို နှောင့်ယှက်မည်စိုးသော်လည်း သားအဖနှစ်ယောက် အခန်းတံခါးပိတ်ပြီး သီချင်းစပ်နေသည် ။ ဦးတေဇက သီချင်းရေးပြီး ကာရန်ရှာ နေသကဲ့သို့ နှင်းသွဲ့ဖြူက ပတ္တလား

နှင့် သံစဉ်ရှာရင်း နဖူးပြင်မှာ ချွေးလေးများ ပင် စို့ထွက် လာလေသည်။ ။

‘သမီး ဒီအပိုဒ်ကို ပုစဉ်းတောင်ကြိုးနဲ့ စမ်းကြည့်ပါဦး’

ဖခင်အလိုကျ ပုစဉ်းတောင်ကြိုးနှင့် တီးကြည့်ရာ ဦးတေဇက တီးလိုက်ဆိုရင်း ခေါင်းကို ခါးရမ်းလိုက်၏။

‘မဟုတ်သေးဘူး သမီး၊ စည်းဝါးမကိုက် ဖြစ်နေတယ်’

နှင်းသွဲ့ဖြူက ဖခင်ဘေးနား လာပြီး သီချင်းစာရွက်လေးကို ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ ။

‘နရီနဲ့ စကြည့်ရအောင် သမီး’

‘ဟုတ်ကဲ့... ခြောက်ဝါးချရမယ်နော် ဖေဖေ’

‘အေး... အေး၊ နရီနဲ့ တီးရင် စုံကိုစုံချင်း မ,ကို မ,ချင်းတော ရမယ်နော်၊ သီချင်းက ခြောက်ဝါးဆိုရင် နှစ်ဝါးနဲ့ တောရမယ်’

သားအဖနှစ်ယောက် သီချင်းတိုက်နေစဉ် နှင်းသွဲ့ဖြူ၏ မျက်လုံးလေးသည် တဖျပ်ဖျပ် လင်းလဲ့နေပြီး မျက်နှာ၌ ပန်းနုရောင်သွေးလေးများ ယှက်သန်း လာလေသည်။ ။ ထိုအချိန်တွင် နှင်းသွဲ့ဖြူ၏ စိတ်ထဲတွင် ခွင့်မတောင်းဘဲ ထွက်သွားသော ချစ်သူ ငြိမ်းချမ်းအောင်ကား အလိုလို ပျောက်ကွယ်သွားလေပြီ။

‘အဆိုမှာ တက္ကသိုလ်၊ အတီးမှာ ကဝိတဲ့ သမီး၊ အတီးက အိမ်ရှင်၊ အဆိုက ဧည့်သည် ပဲ၊ သဘင်လောကမှာ နရီနဲ့ ဒုန်းကိုတီးတတ်မှ ပညာကုန်တယ် သမီး၊ သီချင်းကို နရီနဲ့ ပဲ ဆိုထားထား၊ ဝါးလတ်နဲ့ ပဲ ဆိုထားထား၊ နရီနဲ့ လည်း ကိုက်ရမယ်၊ ဝါးလတ်နဲ့ လည်း ကိုက်ရမယ်၊ ဒါမှ ဒုန်းတိုက်တယ် ခေါ်တယ်၊ ကဲ... ဒုတိယအပိုဒ် တက်ရအောင်’

ဦးတေဇနှင့် နှင်းသွဲ့ဖြူတို့ သည် သီချင်းတိုက်ရင်း အချိန်ကုန်မှန်းမသိ ကုန် လာလေ၏။ စိမ်းလဲ့ရည်က တံခါးကို ညင်သာစွာ တွန်းဖွင့်လိုက်ရင်း နွားနို့ ပန်းကန်လေးကိုင်ကာ ဝင်လာ၏။

‘ဖေဖေ ကြက်ဥနဲ့ နွားနို့ သောက်လိုက်ဦးနော်’

‘ဟေ... ဖေဖေကတောင် ထမင်းစားမလားလို့ ’

‘မစားပါနဲ့ ဖေဖေရယ်၊ ညဘက် အစာမကြေဘဲ နေဦးမယ်’

‘အေး... အေး’

ဖခင်က သမီးစကားကို နားထောင်သည့်အနေနှင့် နွားနို့ခွက်ကို ယူသောက်လိုက်သည် ။

‘သမီးလေးပါ စာကျက်ပြီးရင် ခဏလာဦး၊ ဖေဖေတို့ နက်ဖြန်ညမှာ ဒီသီချင်းကို စမ်းတီး ကြည့်မယ်’

‘ဪ... မနက်ဖြန်ညဆိုလို့ ခုနက ဖေဖေ့ဆီကို သမိုင်းကတိက ဦးနိုင်သူက ဖုန်းဆက် တယ်’

‘ဟေ... ဘယ်တုန်းကလဲ၊ ငါ အပြင်သွားနေတုန်းကလား’

ဦးတေဇသည် ချက်ချင်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွား၏။

‘ခုနက သမီးတို့ ထမင်းစားနေတုန်းကပါ၊ ဖေဖေ့ကိုခေါ်တာ မကြားတာနဲ့ သမီးသွားကိုင် လိုက်ပါတယ်’

‘ကြည့်စမ်း ဖေဖေရှိလျက်နဲ့ ’

‘ဖေဖေ သီချင်းစပ်နေရင် ဘာမှ မကြားတော့ဘူး မဟုတ်လား’

နှင်းသွဲ့ဖြူ၏ အပြောကြောင့် ဦးတေဇသည် ရယ်မောလိုက်ရင်းက...

‘အေး... ဟုတ်ပါရဲ့ ပြောပါဦး သမီး၊ ဦးနိုင်သူကို ဖေဖေက လေးစားတယ်ကွယ်၊ မနက်ဖြန် သူဖိတ်ထားတဲ့ ပွဲလေ’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ ... အဲဒီကိစ္စအတွက် သူဆက်တာပဲ၊ မနက်ဖြန် သူမလာဖြစ်ပါဘူးတဲ့ ၊ သူတို့ ဌာနက အရေးပေါ်ကိစ္စအတွက် ရခိုင်ကိုသွားရမှာ တဲ့ ၊ အဲဒါ လေယာဉ်ရုံးကနေ ဖုန်းဆက်လိုက် တာတဲ့ အကြောင်းပြောတာပါ ဖေဖေ၊ ပြီးတော့ အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်တဲ့ ’

‘ဟင်း...’

ဦးတေဇက သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်သည် ။

‘ဪ... ရပါတယ်ကွယ်၊ သမီးက ကောင်းကောင်း ပြန်ဖြေရဲ့ လား၊ အဲဒီလူငယ်က တက္ကသိုလ် အနုပညာအသင်းရဲ့ အတွင်းရေးမှူးပဲ သမီး၊ လူငယ်သလောက် ပြည့်ဝတဲ့ လူငယ် ပါကွယ်၊ အနုပညာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အကုန်လုံးလေ့လာထားတဲ့ လူတော်တစ်ယောက်ပဲကွယ့်’

ဦးတေဇက သူစပ်နေသည့်သီချင်းကိုပင် မေ့ပျောက်ကာ ဦးနိုင်သူအကြောင်းကို မမောနိုင် မပန်းနိုင်ဘဲ ရွန်းရွန်းဝေအောင် ပြောနေ၍ နှင်းသွဲ့ဖြူနှင့် စိမ်းလဲ့ရည်က ဖခင်အား ငေးမောကြည့်နေ မိကြသည် ။

‘သူကပဲ ဖေဖေ့ကိုဖိတ်တာပဲ၊ ဖေဖေစပ်ထားတဲ့ သီချင်းတွေကို သူအကုန်လေ့လ ထားတယ် လေ၊ ပြီးတော့ ဖေဖေတို့ ရဲ့ ဆောင်းနှင်းဖြူ သုခုမသဘင်ကိုလည်း သူက အားပေးနေတာ’

ဖခင်ပြောသမျှကို နှင်းသွဲ့ဖြူတို့ ညီအစ်မက နားထောင်ရင်း ဖခင်ချီးကျူးသော ဦးနိုင်သူကို မြင်ဖူးချင်လာမိ၏။

ထိုဦးနိုင်သူဟူသော သူစိမ်းသည် နှင်းသွဲ့ဖြူ၏ သခင်ဖြစ်လာလိမ့်မ

ည်ဟု ဘယ်တုန်းကမျှ မမျှော်လင့်ပေ။

* * *

မမျှော်လင့်ဘဲနဲ့ အောင်မြင်မှုသရဖူကြီးသည် ငြိမ်းချမ်းအောင်၏ ခေါင်းပေါ်သို့ ပြုတ်ကျလာခဲ့ သည် ။

‘မင်းမျက်လုံးတွေ သိပ်လှတယ်ကွ၊ ဒါပေမဲ့ မီးရောင်နဲ့ ဆို မှေးသလို ဖြစ်နေမှာ ပေါ့၊ လိုင်နာ နည်းနည်းဆိုးလိုက်နော်’

‘ဟာဗျာ... တော်ပါပြီ’

‘နည်းနည်းလေးပါ၊ ဒါမှ မင်းမျက်လုံးလှတာလူသိမှာ ၊ နှုတ်ခမ်းကို လည်း ခဲရစ်ဆွဲလိုက်ဦး ကွယ်’

ဇာတ်ဆရာ၏ ဇနီး ဒေါ်တင်ဝေထွန်းက ရဲရဲတင်းတင်းပင် ငြိမ်းချမ်းအောင်၏ မျက်နှာကို မိတ်ကပ်များ နှင့် အစွမ်းကုန် ခြယ်သပေးနေသည် ။ ငြိမ်းချမ်းအောင်က သူ့မျက်နှာကို မှန်ထဲ မကြည့်ရဲ။ နှာရောင်ကို ခဲရစ် နှင့်ပေါ်အောင် ဆွဲထားပြီး နှုတ်ခမ်းနီဆိုးထားသည် ကိုပင် နှုတ်ခမ်းနား၌ ခဲရစ်ဖော်ထားသေး၏။ မျက်လုံး၌ စေးပျစ်ပျစ်ဖြစ်နေ၍ မကြာခဏ မျက်တောင်ခတ်မိသည် ။

‘အိုး... ပေကုန်ပြီကွယ်၊ မောင်လေးကလည်း ငြိမ်ငြိမ်ကိုမနေဘူး’

‘မျက်ခွံပေါ်သို့ လိုင်နာစေးပျစ်ပျစ် ကပ်သွား၍ ဒေါ်တင်ဝေထွန်းက တခစ်ခစ်ရယ်မောရင်း လိုင်နာများကို တို့ ပတ်နှင့်သုတ်ပေးလိုက်သည် ။ ဒေါ်တင်ဝေထွန်းထံမှ စီးကရက်နံ့၊ ပေါင်ဒါနံ့၊ နှုတ်ခမ်းနီနံ့များက

ငြိမ်းချမ်းအောင်၏ နှာဝသို့ လာကလိနေ၏။

‘နောက်တစ်ခါဆို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် လိမ်းရမယ်နော်၊ မမဝေက အမြဲလာလိမ်းလာနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး’

အရပ်ကလေးကဲ့သို့ သူတို့ ပြုသမျှ ခံနေရသည် ။ လက်ထဲတွင် ထည့်ပေးထားသော ပန်းစည်း ကလေးကို ကိုင်ရင်းက ပရိသတ်ရှေ့သို့ ပြေးထွက်လာခဲ့၏။

‘ဝေး... ငြိမ်းချမ်းအောင်ကွ၊ ငြိမ်းချမ်းအောင်ဟေ့’

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် ဝိုင်း၍ သြဘာပေးကြသဖြင့် ရုတ်တရက် ကြောင်သွားသည် ။ နောက်မှ ရင်ထဲတွင် လှိုက်ဖိုသွား သည် အထိ ဝမ်းသာပီတိဖြစ်သွား၏။ ဇတ်စင်အလယ်တည့်တည့်ကို တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာသည် ကို စလိုက်မီးပြာလဲ့လဲ့လေးက လိုက်ထိုးပေးနေသည် ။ နှုတ်ခမ်းပေါ် တွင် အပြုံးလေးများ စိမ့်ထွက်လာ၏။

မိုက်ခွက်ရှေ့ရောက်သောအခါ မီးမှောင်သွားပြီး လိမ္မော်ရောင် စလိုက်မီးက ငြိမ်းချမ်းအောင် ၏ မျက်နှာလေးကို ဝင်းပစေပြီး ပို၍ လှပစေသည် ။ တင်ဝေထွန်းလိမ်းပေးသော မိတ်ကပ်သည် အပြင်မှာ ကြည့်ရဆိုးသော်လည်း မီးထိုးလိုက်သောအခါ အလွန်ကြည့်လှ၏။

လိမ္မော်ရောင်ဝတ်စုံနှင့် လိမ္မော်ရောင်စလိုက်မီးသည် မီးရောင်အောက်တွင် တလဲ့လဲ့တောက်ပ နေ၏။ လည်ပင်းတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော စံပယ်ပန်းကုံးများက ရုတ်တရက် ယားသလိုလို ဖြစ်မိ သည် ။ ဤအဆင်အပြင်ကို မနှစ်သက်သော်လည်း ဇာတ်ဆရာကိုယ်တိုင်ဆင်ပေးသည် မို့ ဇာတ်ဝင်ခန်း အတွက် ဝတ်ရသည် ။

သီချင်းဆိုနေစဉ် ဇာတ်စင်ရှေ့ အထူးတန်းမှ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်

ယ် မိန်းကလေးများ တက်လာကာ ပန်းကုံးစွပ်ကြသည် ။ နှင်းဆီပန်းကို ရင်ဘတ် လာထိုးပေးကြ၏။ သီချင်းဆိုနေရာမှ ငြိမ်းချမ်းအောင် ပြုံးလိုက်မိသည် ။ ဤပန်းလာပေးသော မိန်းကလေးများ သည် ဒေါ်တင်ဝေထွန်း ညီမ ရီဝေထွန်း၏ သူငယ်ချင်း ကျောင်းသူများ သာ ဖြစ်၏။ သူတို့ က ညစဉ် အလှည့်ကျ ပန်းဆက် ကြသည် ။ ငြိမ်းချမ်းအောင်ကို ပရိသတ်က လွန်စွာနှစ်သက်ကြောင်းကို သူစိမ်းပရိသတ်များက မှတ်ချက်ချမိစေရန် အစီအစဉ် ဆွဲထားကြခြင်း ဖြစ်၏။

‘နောက်တစ်ပုဒ်’

ထပ်မံ တောင်းဆိုပြန်သည် ။ ငြိမ်းချမ်းအောင် အံ့ဩသွား၏။ ဦးတေဇ သင်ပေးသော နရီတို့ ဒုန်းတို့ စည်းဝါးတို့ ကိုလည်း ဂရုစိုက်စရာမလို။ သီချင်းစာသားအချို့ကို ဝါးချပြီး မဝီကလာ ပီကလာ နှင့် မြူးမြူးကြွကြွလေးဆိုနေလျှင် ပရိသတ်က အားပေးကြသည် ။

ဦးတေဇကမူ စည်းဝါး အအုပ်အချုပ်မိရန် နရီထဲဝင်ရန် သီချင်းအချနှင့် ဝါးအချ ကိုက်ညီရန် အတောကို ဆုံးအောင် နားထောင်ပြီးမှ သီချင်းစရန် စသည် ဖြင့် စည်းကမ်းများ များ ပြားလွန်းလှ သည် ။

ယခု ငြိမ်းချမ်းအောင် သိပ်လွတ်လပ်နေ၏။ မိုက်ကရိုဖုန်းကလေးကို င်ကာ ခေါင်းကိုငဲ့၊ ကိုယ်လေးကိုရမ်း၊ လက်ကလေးကို လှုပ်နှင့် ရှေ့သွားလိုက် ဘေးသွားလိုက် နောက်ဆုတ်လိုက်နှင့် တစ်ခါတစ်ရံ ပရိသတ်အကြိုက် ခူးလေးနံ့ပေးရင်း စည်းဝါးလိုက်ပေးရသည် ။

ငြိမ်းချမ်းအောင် ဘယ်လိုလှုပ်လှုပ် ဘယ်လိုသွားသွား စလိုက်မီးက မလွတ်အောင် ထိုးပေး ၏။ အထူးသဖြင့် ငြိမ်းချမ်းအောင်၏ နှုတ်ခမ်းလေးကို ပို၍ ဦးစားပေးပြသည် ။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ’

သီချင်းဆုံးသည် နှင့် ယနေ့ စတိတ်ရှိုးများမှ စတီရီယိုအဆိုတော်များ နှုတ်ဆက်သလို လျှာဖျားသံ လည်ချောင်းကြွက်သား တင်းထားသည့်အ သံနှင့် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ။

ထိုအခါ မြူးကြွသော အော်ဂင်သံလေးက ထွက်ပေါ်လာ၏။

‘ကျေးဇူးရှင် ဘာကြီး၊ ဦးဦး ဒေါ်ဒေါ်၊ ကိုကို မမနဲ့ ညီငယ် ညီမငယ် ကို ငြိမ်းချမ်းအောင်က ပန်းလက်ဆောင်နဲ့ ပြန်ပြီး ဂုဏ်ပြုရပါစေ ခင်ဗျား’

အသံကို ခွဲနိုင်သမျှ ခွဲနိုင်သမျှ နဲ့လိုက်ပြီး ပန်းကလေးများ ပစ်ပေး ကာ နှုတ်ဆက်လိုက် သည် ။ ဇာတ်ရုံတစ်ခုလုံး အုန်းအုန်းကျွတ်ကျွတ်ဖြ င့် ဆူညံသွားတော့သည် ။ လက်ချောင်း ဖြူဖြူသွယ်သွယ်လေးများက ငြိ မ်းချမ်းအောင် ပစ်ပေးသော ပန်းကလေးများကို ဖမ်းယူနေကြ၏။ ဆံတို မလေးများကဲ့သို့ အပျိုးကြီး မမများ နှင့် ဒေါ်ဒေါ်တို့ က သည်းကြသည် ။

ငြိမ်းချမ်းအောင်ပေးသော ပန်းကို လုယက်ကြ၍ ယုယကြသည် ။ ပ န်ဆင်ကြသည် ။ နမ်းရှိုက် ကြသည် ။

လည်တွင် ဆွဲထားသော စံပယ်ကုံးများကို ဖြုတ်၍ ပေးလိုက်သောအ ခါ တဟေးဟေး တဟားဟား အော်၍ လုဖမ်းကြသည် ။ ပန်းကုံးလေးပြ တ်၍ စံပယ်ဖြူလေးများ လွင့်စဉ် ပြန်ကျဲ သွားလေ၏။

လက်ကလေးပြကာ ကန့်လန့်ကာနောက်က ဝင်သွားသည့်တိုင်အော င် အော်ဟစ်သံများက ဆူညံနေသည် ။

‘သူ သိပ်မောသွားသလားဟင်’

မိမိ ခုတင်ပေါ်တွင် ခြေတစ်ဖက်ချိတ်ကာ အကျထိုင်နေသော ဒေါ် တင်ဝေထွန်း ညီမ ရီဝေထွန်းကို တွေ့လိုက်ရ၍ ရုတ်တရက် ကိုယ်ရှိန်တ

နံ့သွားသည် ။ မျက်နှာက မိတ်ကပ်များကြောင့် ရီဝေထွန်းကို သိပ်မကြည့်ရဲ ဖြစ်နေသည် ။ ရီဝေထွန်းကမူ ဘာမျှ မထူးဆန်းသလိုနှင့်...

‘ကိုကတော့လေ စင်ပေါ်တက်လာတာတောင် မကြာသေးဘူး၊ အရမ်းအောင်မြင်တာပဲ၊ ရှီ သူငယ်ချင်းတွေတောင် လက်မှတ်ကို အလှအယက် လာတောင်းနေကြတာ ရီဝေဖြင့် လူများ လွန်းလို့ ပုန်းနေရတယ်’

ရယ်သွမ်းရင်း ပြောလိုက်သော ရီဝေထွန်းစကားကြောင့် ငြိမ်းချမ်းအောင်ရင်ထဲ ပီတိဝေဖြာ သွားသည် ။ တစ်ခါမျှ မခံစားဘူးသော အောင်မြင်မှုသည် ငြိမ်းချမ်းအောင် ရင်ထဲသို့ တိုးဝင် လာပြီး တသိမ့်သိမ့် လှုပ်ရှားလာ၏။

ဦးတေဇထံမှာ ဆိုလျှင် မိမိ ဤမျှအထိ တိုးတက်လိမ့်မည်မထင်။ သို့ဖြစ်၍ ချစ်ဦးသူ နှင်းသွဲ့ဖြူကို သတိရမိသည် ။ နှင်းသွဲ့ဖြူကိုလည်း ဤကဲ့သို့ အောင်မြင်စေချင်သည် ။ ရိုးအီနေသော ရှေးခေတ် ဇာတ်သဘင်အမှုအရာများကို ဖျောက်ဖျက်၍ ဆန်းသစ် တီတွင် စေချင်သည် ။

‘ကြည့်စမ်း... ကိုအောင် ငေးနေလိုက်တာ၊ ရီဝေ မေးတာတောင် မကြားဘူးကွယ်၊ ဘာလဲ လွမ်းစရာရှိနေလို့ လား’

ရီဝေထွန်းက ရဲရဲတင်းတင်းပင် ငြိမ်းချမ်းအောင်၏ လက်မောင်းကို ကိုင်လှုပ်၍ မေးလိုက်၏။ ရုတ်တရက်မို့ လန့်သွားသည် ။ နောက်မှ ရယ်မောလိုက်ရင်း...

‘ဪ... ကိုယ်မကြားမိလိုက်ဘူး ရီဝေထွန်းရယ်...

‘ကြည့်စမ်း... ကြည့်စမ်း၊ ကိုအောင်က အခေါ်အဝေါ် သိပ်စိမ်းတာပဲ၊ လူကိုများ ရီဝေထွန်း တဲ့ ’

ငြိမ်းချမ်းအောင်၏ ပခုံးကို အတင်းတွန်းလိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်းစုကာ ကနွဲ့ကလျ ပြောလိုက် သဖြင့် ငြိမ်းချမ်းအောင် ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ မြည်ဟီးသွားသည်။ ။

ချစ်ဦးသူ နှင်းသွဲ့ဖြူနှင့်ပင် ဤကဲ့သို့ မနေထိုင်ဘူးပေ။

‘နောက်တစ်ခါ အဲဒီလို စိမ်းစိမ်းကားကား မခေါ်ပါနဲ့ အစ်ကိုအောင်ရယ်၊ သူငယ်ချင်းတွေ ကြားရင် ရယ်ကုန်ကြပါဦးမယ်၊ ရီဝေက ကြွားထားတာ အစ်ကိုအောင်နဲ့ ဘယ်လောက်အထိ ရင်နှီးတယ်ဆိုတာကိုလေ’

ခွဲခွဲနဲ့နဲ့လေး ပြောလိုက်သည်။ ။

‘ပြီးတော့ သူငယ်ချင်းတွေက အစ်ကိုအောင် ဓာတ်ပုံကို တောင်းနေကြတယ်၊ ရီဝေတို့ အိမ်မှာ ဓာတ်ပုံဆရာ ခေါ်ရိုက်ရအောင်လေ၊ သူ့ဓာတ်ပုံတွေ အရမ်းလှမှာ ပဲ’

ဤမျှအထိ ငြိမ်းချမ်းအောင်က ကျောက်ရုပ် ဖြစ်နေသည်။ ။

‘ရီဝေရေ... ဘဲလေးအတွက် ပြင်ပေးတော့လေ၊ သူ့ကို နည်းနည်း ကူလိုက်ပါဦး’

ပြာလွင်လွင် ဝတ်စုံလေးကို ထုတ်လိုက်သည်။ ။ ထိုဝတ်စုံလေးကို ငြိမ်းချမ်းအောင် မကြာခဏ ဝတ်ရသည်။ ။ ခရမ်းရောင်ရယ်၊ အပြာရောင်ရယ်၊ ပြောင်းဝတ်နေရ၏။ ကိုယ်နှင့်ကပ်၍ ကျပ်နေသည်။ ။ နောက်ကျောတွင် ကတ္တီပါဝတ်ရုံကြီးကို ဖြန့်ချထား၏။ မင်းသမီးနဲ့ဝင်းက မက်စီဂါဝန် အပြာလေးကို မ၍ မ၍ က,သည်။ ။ နဖူးတွင် ကြယ်သရဖူလေး ဆောင်းထားရသည်။ ။ ဆလိုက်မီး ပြာလွင်လွင် အောက်တွင် နှစ်ယောက်သား မြူးကြနေအောင် ကရသည်။ ။ အော်ဂင်တီးလုံးလေးက တငြိမ်ငြိမ် တသိမ်သိမ်နှင့် ပရိသတ် စိတ်နှလုံးကို ဆွဲယူထားသည်။ ။ မကြာခဏ

ဆလိုက်မီးပြောင်းသွားပြီး တီးလုံးလည်း ပြောင်းသွားသည်။ ထိုအခါ ငြိမ်းချမ်းအောင်နှင့်နွဲ့ဝင်းတို့ အကကား ပို၍ သွက်လာ၏။ တီးလုံးနှင့်အညီ ကြမ်းလာသည်။ သွက်လာသည်။ မြူးလာသည်။ မူးနေအောင် လှည့်၍ ကရသည်။ ကိုအကကို ဘယ်ဆရာနှင့်မှ မသင်လိုက်ရပေ။

‘အဲဒီ အကက သိပ်ကောင်းတာပဲ ကိုအောင်ရယ်၊ ကိုအောင်ရော နွဲ့ဝင်းပါ တကယ့် ဘိုလေး တွေ၊ ဘိုမလေးတွေသလိုပဲ ပရိသတ်က သိပ်ကြိုက်တာ၊ သူ အင်္ကျီချွတ်လေ’

‘အာ... ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် လဲမှာ ပေါ့’

‘အို... ရှည်လိုက်တာ၊ လဲပေးပါ့မယ်ဆိုတာကို’

ငြိမ်းချမ်းအောင် ကြက်သီးထသွားသည်။ အသားကပ်ဝတ်စုံကို ရီဝေထွန်းရှေ့မှာ မဝတ်ရဲ သေးပါ။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ၊ ရီဝေထွန်းကတော့ အတင်းအဓမ္မ ဝတ်ပေးနေ၏။

‘ရတ်တရက် ချစ်သူသွဲ့ဖြူကို သတိရမိပြန်သည်။ ဤအချိန်တွင် ချစ်ဦးသူ နှင်းသွဲ့ဖြူ တစ်ယောက် တက္ကသိုလ်စင်မြင့်ပေါ်တွင် ရောက်နေပြီး သီချင်းကြီး ခေတ်ဟောင်းများ ဆိုနေသည် ကို ခေတ်လူငယ်များက ဝိုင်း၍ လှောင်နေပြီလား’

* * *